

110
Fra M. Prebens til mr. D. Pearson 1949

Mr. Drew Pearson,
Washington D.C.

Pittsburg, Pa. Februar 1949

Dear Sir:

111263

For en tid siden hørte jeg i radio at den norske regjering har dekorert Dem med St.Clavs orden for Deres store arbeid for demokratiet.

Dette gleder meg fordi jeg tror at De har fortjent utmerkelsen, men jeg er ikke sikker på at De vil bli tilfreds over å høre at De blir brukt av en ubarmhjertig marxist-gjeng som har bragt megen ulykke over det norske folk. - Disse såkalte sosialdemokrater, som tidligere var i nær kontakt med Rusland, er nå meget ivrige etter å få verden til å tro at de er virkelige demokrater og gjør alt mulig for å overbevise verden om det.

De er dyktige folk som gjennom mange års utdannelse i Moskva kjenner alle trikkene og tar like så lite hensyn til sannheten som sine læremestre. - Jeg er sikker på at De ikke vil tro at Norge har sitt eget lille jernteppe og at selv betydelige menn ikke kan komme til orde med sin mening i de store Oslo-aviser, hvis de er uenig med regjeringen eller kritiserer den. De må henvende seg til småbyaviser, som politisk er mer uavhengig.

De vil vel ikke tro at Norge i forhold til folkemengden like til det siste har hatt flere politiske fanger i konsentrasjonsleirer enn Spania.

Straks etter frigjøringen ble alle medlemmer av Nasjonal Samling arrestert. Den terror og tortur som ble begått av såkalte patrioter uten innblanding av regjeringen, vil for alltid være et sort blad i Norges historie. Dette er bevist til evidens, men likevel søker regjeringen å få innskrenket det hele til bare å være ganske få tilfeller.

Jeg har hørt at Amerika har lagt press på Norge for å få det til å gi delvis amnesti til sine politiske fanger for således å bringe sine utgifter ned, før det kunne få Marshall-hjelp. Hver fange med opp til åtte år skulle løslates etter halv tid. Inntil idag har Norge - med sin befolkning på litt mer enn tre millioner, utbetalt 1.500.000.000 kroner for forfølgelsen av de såkalte Quislinger.

Uten tvil var der kriminelle og uønskede personer blant partimedlemmene. De er blitt behandlet med strenghet (mange er henrettet eller har fått dom på livstid). Jeg behandler imidlertid her bare de "passive" medlemmer av partiet, anstendige og respektable borgere som gjorde sitt beste for å over-

-----
holde internasjonal rett og å samarbeide med okkupanten til beste for sitt land.

Det norske jernteppe rekker like til Amerika. Alle redaktører av norsk-amerikanske blader er blitt dekorert av den norske regjering for trofast arbeid med å propagandere under og etter krigen. Høsten 1947 ble tretten av disse redaktører innbudt til en tur til Norge, hvis regjering betalte alle utgifter.

De hadde en herlig (glorious) tid, som var vel verd regjeringens utgifter. Ingen norsk-amerikaner, hvor høyaktet han enn måtte være, kan nemlig få inn ett ord av alvorlig kritikk av norske affærer i norsk-amerikanske aviser. Enkelte norsk-amerikanere har også forsøkt å få inn et advarende ord i de større Oslo-aviser, men forgjeves. Det er sørgelig å se at de norsk-amerikanske avismenn - som ikke er under press - er villig til å skjule sannheten for en dekorasjon etc. -

Saken ligger litt annerledes an for avisene i Norge. Hvis de ikke strammer seg opp, kan de få sine papirkvoter redusert, eller typografforbundet kan gi typografene ordre til å legge ned jobben. Ellers er det så at mange norske aviser er blitt anklaget fordi de utkom under okkupasjonen. - (Ingen har forklart hva personalet i disse aviser skulle leve av under okkupasjonen, hvis avisene hadde stanset, og - naturligvis (← enhver nordmann visste at avisene var under tysk sensur og ikke kunne trykke hva de ville). - Følgelig er disse aviser ivrige etter å stå på god fot med regjeringen for lettest mulig å kunne fortsette.

For å forstå den norske situasjon er det nødvendig å se tilbake noen år og kaste et blikk på Det norske Arbeiderparti. Jeg skal sitere fra en norsk bok:

"Partiet mottok store summer fra Sovjet til understøttelse for sine revolusjonære planer. Det norske Arbeiderparti var i fire år opptatt i Komintern, men ble ekskludert i 1923 på grunn av personlige uoverensstemmelser, ikke prinsipielle. Kort etter eksklusjonen sendte partilederne ut en troskapserklæring til revolusjonsplanene."

Senere har der vært to arbeiderpartier, Det norske Arbeiderparti og Det norske Kommunistparti.

I 1924 ble flere av arbeiderpartiets ledere arrestert på grunn av sitt arbeid med å underminere landets forsvar. Blant disse kan jeg nevne den nåværende statsminister, Gerhardsen, tidligere forsvarsminister Oscar Torp (nå innehaber av et høyt sivilt embete), forsyningsminister Hønsvald og sjefredaktøren i arbeiderpartiets organ "Arbeiderbladet", Martin Tranmæl. - Oscar Torp ble dømt til 5 måneders fengsel for opphissing til militært opprør den 6. februar 1924. Han ble forsvarsminister i arbeiderregjeringen. . . . Om de øvrige fikk fengselsstraff, vet jeg ikke.

Idag har arbeiderregjeringen som forsvarsminister en hr. Hauge, (jurist av utdannelse), som er en meget stridbar og uavhengig mann. Den ene general etter den annen har trukket seg tilbake, fordi de ikke har kunnet arbeide sammen med hr. Hauge. Ifjor sendte generalstabsjef Helseth inn sin avskjedsøknad med den forklaring at han ikke kunne være ansvarlig for landets forsvar, fordi hr. Hauge aldri tok hensyn til hans forslag. "Partiet" ble rasende og enkelte foreslog generalen gitt en vanærende avskjed. På grunn av den offentlige opinion torde man dog ikke dette, men fikk forflyttet generalen til Kristiansand. Hr. Hauge sitter.

Den 7. april 1932 holdt Vidkun Quisling, som da var forsvarsminister i bonderegjeringen, og som hadde oppholdt seg 15 år i Russland delvis som militær-attache ved den norske legasjon i Leningrad og delvis som sekretær og høyre hånd hos Fridtjof Nansen i dennes hjelpekommisjon, en sensasjonell tale i det norske parlament (Storting). Uten forbehold beskyldte han de norske arbeiderpartier for høyforræderi og fremla for Stortinget i alt 190 dokumenter som bevis for beskyldningene. Stortinget nedsatte en komite til å undersøke saken. Resultatet ble at to tredjedeler (alle unntatt arbeider- og kommunistpartimedlemmene) erklærte at Quisling hadde ført gyldig bevis. Til tross herfor skrev marxistpartiene i sin presse at Quisling var bevislig løgner.

I sin ovennevnte tale fremholdt Quisling at fra den første dag han deltok i det politiske liv i Norge, hadde han vært målet for ondartede angrep av de revolusjonære her i landet og fra deres forbindelser i utlandet, en behandling og forfølgelse hvis like han håpet aldri hadde forekommet i Norges historie. At hatet og forfølgelsen ikke ble mindre etter de ovennevnte avsløringer, er klart. Quisling hadde håpet at regjeringen ville foreta seg noe for å straffe

-----

disse illojale borgere og hindre deres samfunnsnedbrytende virksomhet. Men regjeringen foretok seg intet. Til deres overraskelse, som forstod sakens alvor, overtok arbeiderpartiet regjeringen i 1936 og har senere beholdt den.

For å imøtegå marxistenes innflytelse grunnet Quisling i 1933 sitt eget strengt antikommunistiske parti, Nasjonal Samling (National Unity). Dette var mot de andre partiers ønske, idet der allerede fantes for mange partier, og dette nye parti ble derfor ikke godt mottatt. Blant dem som sluttet seg til Quisling var det mange offentlige tjenestemenn, dessuten oppriktige kristne som så faren i den gudløse marxistiske innflytelse, og sist men ikke minst mange bønder, hvis familie i mange tilfeller hadde sittet på sin gård i århundrer.

Da tyskerne angrep Norge i 1940 fantes praktisk talt intet forsvar, idet dette systematisk var ruinert av bolsjevikene. Dette overrasket ikke dem som hadde hørt forsvarsminister (nå stortingspresident) Monsen uttale på et arbeiderpartimøte: "Det har alltid vært arbeiderpartiets program å gjøre borgerpartienes forsvar uskikket til bruk."

Etter så tapper en strid som det var mulig å føre med utilstrekkelige midler, måtte nordmennene overgi seg betingelsesløst og love ikke å gripe til våpen mot tyskerne så lenge som krigen varte. (Jeg vedlegger kopi av dette dokument med kommentarer av Lorentz Vogt samt engelsk oversettelse).

Kongen og regjeringen flyktet til England. Kapitulasjonsoverenskomsten ble holdt hemmelig - og da tidligere statsminister Nygaardsvold og tidligere utenriksminister Koht som vitner under ed i saken mot NS-minister Skancke ifjor ble forelagt spørsmål angående kapitulasjonsdokumentet, hvilket hr. Skanckes forsvarer hadde fått tak i, nektet begge å ha sett dokumentet noensinne. Imidlertid finnes det folk i Norge som prøver å få sannheten fram. Det ble opplyst at en kopi av dokumentet var blitt sendt til London via den norske legasjon i Stockholm, og at Nygaardsvolds og Kohts samt den daværende forsvarsminister Ljungbergs signaturer fantes på dokumentet. Dette befinner seg nå i utenriksdepartementet i Oslo.

~~Det store opprøret etter krigen har vært: "Var Norge i krig med Tyskland etter kapitulasjonen den 10. juni 1940?" - Alle NS-medlemmer er blitt~~

Denne regjering som hadde gjort alt for å lette en militær okkupasjon av landet av en hvilken som helst makt som måtte ønske det, og som videre hadde motsatt seg en anti-spionlov, satte i sin landflyktighet igang arbeid for å finne en sydebokk for sine egne synder. Og hvem kunne være nærmere og ønskeligere enn erkefienden Quisling og hans parti, Nasjonal Samling. Regjeringen utstedte en del nye lover, deriblant landssvikanordningen ("provisional treason decree"), som etter frigjøringen har tjent som grunnlag for hele det rettsapparat som er satt i verk mot NS-partiet i alminnelighet og de enkelte medlemmer i særdeleshet. - Mange fremstående jurister, deriblant professor dr.jur. Jon Skeie, Oslo, har tatt avstand fra denne anordning. Disse jurister påstår at denne midlertidige anordning med sine bestemmelser om mange års tap av borgerlige rettigheter i tillegg til svære bøter og fengselsstraffer, er fullstendig ulovlig og i strid med grunnloven, særlig fordi den er tilbakevirkende i strid med denne lovs §97.

Professor Skeie sier i sin bok om denne sak: "I hele vår historie har vi aldri sett en slik rettskrenkelse." Denne uttalelse fremkom han med etter å være blitt kjent med at et stort antall røde-korssøstre i Norge ble idømt atskillige års fengsel for "hjelp til fienden" ved å pleie sårede tyske soldater. Hva sier det internasjonale Røde Kors til dette ?

Som følge av denne krenkelse av loven har tusener av politiske fanger vært i fengsel i årevis i påvente av sin saks rettsbehandling. Imidlertid er i mange tilfeller deres eiendom blitt stjålet, solgt eller på annen måte avhendet. Et skrikende eksempel er tidligere generalkonsul Hildisch, hvis sak ennå ikke er prøvet for retten. Hans store hus ble nedrevet i 1945 og en stor leiegård reist på stedet. Kostbare malerier ble solgt langt under sin verdi og et kostbart skap landet i England som gave fra kong Håkon til prinsesse Elisabeth. Hildisch's gravsted med urnen til hans datter, som ble begravet i 1929, er blitt konfiskert og urnen fjernet, Fru Hildisch, som nylig er død, har aldri vært medlem av Nasjonal Samling, men hennes bobestyrer tok øyensynlig dette for givet og solgte eller avhendet derfor hennes eiendom. Mange mennesker har fått sin forretning ruinert eller avviklet lenge før deres sak er blitt avgjort i retten. Den vanlige forståelse av likhet for loven eksisterer ikke når det gjelder medlemmer av Nasjonal Samling.

Mange velkjente norske patrioter har protestert mot rettsoppjøret (treason trials) og den fryktelige urett som er begått mot mange bra og hederlige mennesker. Avdøde major Einar Sagen, som lenge før krigen forutsa nettopp det som hendte, gir Nygaardsvolds regjering skylden for krigen i Norge. Og major O.H.Langeland, sjefen for undergrunnsbevegelse "Mil.Org." i Oslo er av samme mening. I sin bok "Dømmer ikke" viser sistnevnte den flagrante krenkelse av ideen om likhet for loven, som har vært utøvet under rettsoppjøret etter frigjøringen. Mange bøker og brosjyrer er skrevet av patrioter, og det er påfallende å legge merke til hvordan de enten har måttet utgi sine skrifter selv eller har fått dem utgitt på små lite kjente forlag. De store forlag tar ingen risiko.

Det er med blandede følelser jeg har lest om "menneskerettighetenes program", vedtatt i de Forenede Nasjoners generalforsamling i Paris sistledne desember med også den norske regjeringens støtte. Når jeg ser på t.eks. artiklene 5 og 7, må jeg tenke på de mange forbrytelser begått mot disse artikler i Norge etter 8.mai 1945. Likhet for loven eksisterer ikke. Ethvert medlem av Nasjonal samling kalles for landsforræder, er blitt berøvet sine borgerlige rettigheter, har måttet betale bøter og - om han har midler - har fått mesteparten av om ikke hele sin formue konfiskert uten hensyn til hvor ønskelig en borger han har vært.

Under krigen skulle to undergrunnsmenn føre et jødepar til sikkerhet i Sverige. Underveis bestemte de to unge menn seg til å drepe hr. og fru Feldmann, hvilket de så gjorde den følgende dag. De belastet kroppene og slapp dem ut i et vann. De dreptes penger delte de mellom seg. Uheldigvis for disse patrioter fløt kroppene senere opp i vannskorpen og de unge menn ble arrestert. Senere ble de frikjent.

En tidligere forbryter (pengeskap-sprenger), "Gulosten", kom seg på en eller annen måte over til England og gikk i exilregjeringens tjeneste. Han ble mottatt hos kongen og ble noe av en størrelse. Etter krigen drepte denne mann i fylle to tyske krigsfanger, fordi de på hans forlangende ikke kunne skaffe til veie drikkevarer. Under krigen "likviderte" han også en mann. Han ble også løslatt og saken hans henlagt. - Der har også vært opprørende tilfeller av tortur fra "patriotenes" side, men disse patrioter kan kun fått korte betingede straffer. NS-medlemmer som i okkupasjonstiden begikk lignende forbrytelser er dømt til døden eller livsvarig fengsel. En gårdbruker - jeg vet ikke om han

-----
var medlem av Nasjonal Samling eller ikke - hadde gitt 5 kroner til kontoret for "frontkjempere", disse som hadde kjempet med tyskerne i Finnland mot Russland. Han fikk for det en bot på 1500 kroner.

Det store spørsmål etter krigen har vært: "Var Norge i krig med Tyskland etter kapitulasjonen den 10. juni 1940?" - Alle NS-medlemmene er blitt dømt fordi domstolene påstår at de har ytet fienden bistand "under krig". De forenede Stater bør vite om Norge har vært militært alliert med de "Allied Nations". Utenminister Koht uttalte som vitne i den foran nevnte retts sak mot minster Skancke at Norge ikke hadde tiltrådt noen allianser, d.e. militære, med noen som helst annen makt (nation) etter kapitulasjonen. Men regjeringen påstår at Norge fremdeles var i krig etter 10. juni 1940 ut igjennom hele okkupasjonstiden, ennskjønt her er rikelig bevis for det motsatte. Dette er nemlig den eneste måte man kan få tilfredsstillet sitt hat og sin hevn på.

Til høsten skal det være alminnelig valg i Norge og det er da meget viktig for arbeiderregjeringen at NS-medlemmene ikke har fått tilbake sine borgerrettigheter og sin frihet før etter valget. Dette håper de naturligvis å vinne. Men jeg håper at Amerika etter å ha fått vite noe av sannheten vil tvinge den norske regjering til å fremlegge hele sannheten og gi oppreisning for den fryktelige urett som er begått mot så mange bra borgere.

Her har De, Mr. Pearson, en sjense til å tjene menneskeheten og hjelpe utalte tusener av anstendige folk til å få tilbake sin stilling som hederlige borgere i sitt eget land.

Den amerikanske legasjon i Oslo bør få kontakt med menn som professor dr. jur. Jon Skeie, major Langeland, hr. Lorentz Vogt (en velkjent jurist og direktør i Industriforbundet) og fru Marta Steinsvik, som i sin bok "Frimodige ytringer" avslører de forbrytelser som er begått mot så mange NS-medlemmer. Fruen er blitt latterliggjort, truet og forfulgt, men hennes bok er bevist å være sann etter grundig gransking av politiet.

Stortingsmann Gabriel Moseid, som er den eneste tilbakeblitte i Stortinget av medlemmene av den komite som gransket saken Quisling - arbeiderpartiet i 1932, kan også ha interessante meddelelser å gi.

Så vidt jeg vet, bor disse personer i Oslo eller omegn og er så godt kjent av offentligheten at det ikke skulle være vanskelig å få kontakt med dem. Idet jeg håper at De vil medvirke til å gi demokratiet en sjense også i Norge, er jeg

Yours sincerely
M. Prebens (sign.)